

Juryrapport André Veltkampbeurs 2018

Wat een genoegen om nu eindelijk de André Veltkamp Beurs 2019 uit te kunnen reiken aan de makers van '**Een Carnaval**'. Jessie L'Herminez van de regie-opleiding, Lisanne Bovée van de opleiding scenografie, Emma Boots van de Opleiding Productie Podiumkunsten en Rutger Bouwman en Jorrik Damman van de opleiding Design & Technologie maakten een voorstelling die de jury meenam in een prachtig vormgegeven sociaal ritueel dat voor het denken uitgaat.

Samen met een grote groep vrijwilligers en spelers van buiten school en professionele mime-acteurs maakten zij een zinnelijke groteske encenering voor 'een nieuw carnavalsritueel geschikt voor iedereen; op de toppen van het hier en nu.

Daar, in Frascati 4, moest het gebeuren; het afpellen van hiërarchie, regels, structuur en rollen in een gezamenlijk ritueel waarin je als publiek heerlijk mag opgaan in zelfvergetelheid. Je ziet de schoonheid van de transparant vormgegeven ruimte en acteurs/performers die intens en onvoorwaardelijk zijn aangezet tot aanstekelijke maskerades, extatische groepsdansen en metamorfoses zodat wij die ene grensoverschrijdende ervaring kunnen opdoen die raakt aan de essentie van carnaval én theater. In *Een Carnaval* zijn de toeschouwers gemaskerd en onderdeel van een ritueel waarin dwaasheid, de goden van de elementen, de chaos en de onzin wordt gevierd. Een Carnaval gaat over de zin van de onzin. Over het leven spelen. Over hoe te leven. Over je niet-ik, over het universum en de geesten om ons heen.

Lisanne, de scenograaf, creëerde een gedeelde ruimte waarin het publiek de scene omringt en met die spelers van jong tot

oud een gemeenschap vormt om zinloos in het hier en nu te dansen, te zingen en aanwezig te 'zijn'. Als daar ruimte voor wordt gemaakt is het mogelijk te ervaren dat je goed bent zoals je bent, dat het goed is zoals het is, hoe zinloos ook. Door de loutering van de maskerade en het verkleedfeest kan het verleden een plek krijgen en ligt de toekomst weer open, aldus Jessie de regisseuse.

"*Eerst vermaken, dan raken.*" schreef zij in haar afstudeerplan. En dat is wat *Een Carnaval* met ons doet. De voorstelling ademde, was onstuiming, onaf, wild en risicovol. Een prachtige ode aan het carnavaleske als omkeringsritueel. In carnaval komen tegenstellingen samen, we kijken elkaar aan, worden weerspiegeld in elkaar, we herkennen en verbazen ons en begrijpen elkaar zonder tussenkomst van taal als de grote verdeler. We dompelen ons onder, pellen af en af en af en af. Alle rollen en kostuums worden afgelegd in een fenomenaal vormgegeven scene waarna de performer geen enkele schuilplaats voor het ego rest. Het is feest. Het golft op ons af.

Een Carnaval roept daarmee een glimlach op op ieders gezicht, daar aan de overkant van de maskerade. Een bekende en verloren gewaande wereld van mystiek, rituelen en verwondering biedt ons als toeschouwer een waar en-chant-ment. Verwonderd, overdonderd, betoverd en zinnelijk behekst verlaat je de zaal.